

Den första kyrkorestaureringen

Inemot 30 år gick innan kyrkan reparerades och målades. Sannolikt var den endast grundmålad ut- och invändigt. Kyrkoherde Sidner talar t. ex. om den »vitmenade kyrkan på höjden», när han tillträdde sin tjänst år 1824. Man har anledning förmoda, att den lilla församlingen tårt så hårt på både krafter och resurser under byggnadstiden på 1790-talet, att vissa detaljer blivit eftersatta. Detta i förening med flera nödårsperioder under de första årtiondena av 1800-talet hade varit anledning nog till en viss försiktighet och återhämtning.

Förberedelser för kommande reparationer vidtogs emellertid, ty i ett protokoll från kyrkoherdeinstallationen den 4 sept. 1825 står det: »Uppå kyrkoherde Sidners framställning om nödvändigheten att vara betänkta på en fond för kyrkans framtida reparation beviljade församlingen härtill 8 skillingar banko av varje hemmansrök, vilka skulle upptagas i sockenräkningen och till en början utgå under 10 på varandra följande år.»

Mässhake av svart sammet med broderier. Nedtrill givarnas namn. Den är från tidigt 1800-tal.

Det slutgiltiga beslutet om reparation fattades vid allmän sockenstämma den 18/4 1829. Där anges bl. a. följande arbeten, som skall utföras: »Kyrkans och tornets tak göras droppfria denna vår med kokad tjära. Yttertoder på fönstren repareras. Södra kyrkodörren göres lika som en annan dörr i kyrkan. Öppningen till tornet på västra gavelväggen byggs igen och en dörr insättes (det hade alltså varit öppet in till tornfoten). Sakristidörren repareras. Predikstolen utvidgas och göres högre. Kyrkoherden utlovade att på egen bekostnad måla och förgylla den!»

Det bestämdes, att reparationen och nybyggnaden (läktare kom även att byggas) skulle ske år 1829, men all målning, utom kyrktaket, skulle utföras under våren 1830. Emellertid skulle alla erforderliga färger anskaffas innan nästa Själevads marknad, varför pengar skulle sammanskjutas snarast, så att räkningarna kunde betalas kontant. Beträffande målningen föreskrevs vissa färger och sorter, och när det gällde predikstolens och altarets prydnad, så skulle antagen målare uppvisa modellritning för godkännande.

En fyllig beskrivning av kyrkans inre efter renoveringen ges av kyrkoherde Sidner år 1831. Där heter det: »Kyrkans innanrede består av altare, predikstol, 24 mansbänkar och 22 kvinnobänkar jämte en år 1829 uppyggt läktare med 8 bänkrum på vardera sidan. Den blev vitmålad invändigt år 1830 dels med olje, dels med vattenfärg av Marcus Holmqvist från Asele. Östra gaveln är med duk överdragen samt därå anbragt en dekorationsmålning föreställande korsfästelsescenen, sedd genom en Portique (port) å vars Capital (övre delen av en pelare) Guds lamm vilande på boken med de sju inseglen är anbragt. Predikstolen är försedd med o betydlig förgyllning samt med vit oljefärg grundmålad, varjämte på dess östra sida är målat ett Rökelsekar med avlyftat lock och uppstigande rök, på södra sidan: Korset med en törnekrona och på västra sidan lagens tavlor. Läktaren är slätmålad och är mitt över gången på bröstvärnet dekorerad med en Davids harpa jämte några andra emblem.»

Renoveringen tycks ha gått bra, och den »ansiktslyftning» kyrkan fått vann uppskattning bl. a. vid en följande biskopsvisitation.

De kontanta utläggerna blev ej heller så stora, ty utom de tidigare nämnda utdebiteringarna per hemmansrök, så uppgick kyrkokas-

sans utlägg under åren 1829–1830 till c:a 162 riksdaler banko för spik, målarfärg, reparation av predikstol samt finare färg till den jämte sex tunnor trätjära å 4 riksdaler 32 skilling banko. Se det var en tid, när materialer var billiga!